

פרח צבעי קשת

כתב וו. קטייב - צייר וו.לוסין

הייתה פעם ילדה בשם ז'ניה. יום אחד אמא שלה שלחה אותה למאפייה כדי שתקנה לחמניות. ז'ניה קנתה שבעה כעכים עגולים - שניים עם שומשום בשביל אבא, שניים עם פרג בשביל אמא, שניים מסוכרים לעצמה ואחת וורוד לאחיה קטן. האופה השחיל את כעכים על חבל, כמו מחרוזת. ז'ניה התחילה לחזור הביתה עם מחרוזת הכעכים. היא הלכה לאט, הסתכלה בדרך סביבה, קראה פרסומות ברחוב, סתם כדי לא להשתעמם בדרך. בינתיים כלב רחוב אחד ניגש אליה מאחור והתחיל לאכול את כעכים. תחילה הוא אכל את אלה של אבא, עם שומשום. אחר כך אלה של אמא, עם פרג. ואחריהן את אלה שלה, המסוכרים. וכשז'ניה הרגישה שהמחרוזת שבידה קלה מאוד, היה כבר מאוחר מדי, כי רק חבל ריק נשאר בידה והכלב בלע את החתיכה האחרונה של הכעך הוורוד וליקק

אבל בגינה שלי גדל פרח מיוחד ביותר. זה פרח צבעי קשת והוא יכול לעשות כל דבר שאני מבקשת ממנו.

אני רואה שאת ילדה טובה ומחונכת, למרות שאת קצת פזורת-דעת. אתן לך פרח כזה והוא יעזור לך."

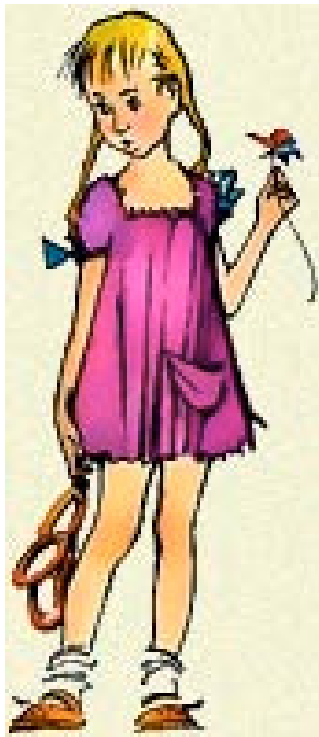
והאישה הזקנה קטפה מהערוגה פרח מאוד יפה. הפרח נראה כמו אמנון-ותמר, היו לו שבעה עלי כותרת וכל עלה היה בצבע אחר. אחד היה צהוב, אחד אדום, אחד כחול, אחד ירוק, אחד כתום, אחד סגול ואחד תכלת.

"זה לא פרח רגיל" אמרה האישה הזקנה "הוא יכול למלא כל משאלה שלך. כל שעליך לעשות זה להוריד עלה כותרת אחד, לזרוק אותו באוויר ולהגיד:

את שפתיו. "אוי, אתה, כלב נבזה!" קראה ז'ניה ורצה אחרי הכלב. היא רצה ורצה ולא יכלה לתפוס אותו. אך כשעצרה ראתה שתעתה בדרך, והייתה במקום זה. סביב לא עמדו כבר בתים גבוהים אלא רק בקתות קטנות. ז'ניה התחילה לבכות. פתאום שמעה קול "מדוע את בוכה, ילדה קטנה?" לפניה עמדה אישה זקנה. ז'ניה סיפרה לה מה קרה והאישה ריחמה עליה. היא הובילה אותה לגינה קטנה ואמרה "אשתדל לעזור לך. אמנם אין לי כעכים ואין לי גם כסף כדי לקנות אותם,

ימלא את משאלתנו.

"קח אותי הביתה עם הכעכים
העגולים!"
והיא עוד לא הספיקה לגמור את
המשפט כשעמדה כבר לפני
הבית שלה עם מחרוזת הכעכים
בידה!
ז'ניה נכנסה הביתה, מסרה את
הכעכים לאמא וחשבה "זה
באמת פרח נפלא. צריך לשים
אותו בצנצנת היפה ביותר
שבבית."

אלא שהצנצנת היפה ביותר, זו
שאמא אהבה מאוד, עמדה גבוה
על המדף העליון, וז'ניה הייתה
ילדה קטנה. לכן היא עלתה על
כיסא, הושיטה את ידע לצנצנת..
ובדיוק אז עברה מול החלון
להקת עורבים, וז'ניה הייתה
חייבת לדעת האם הם שבעה או

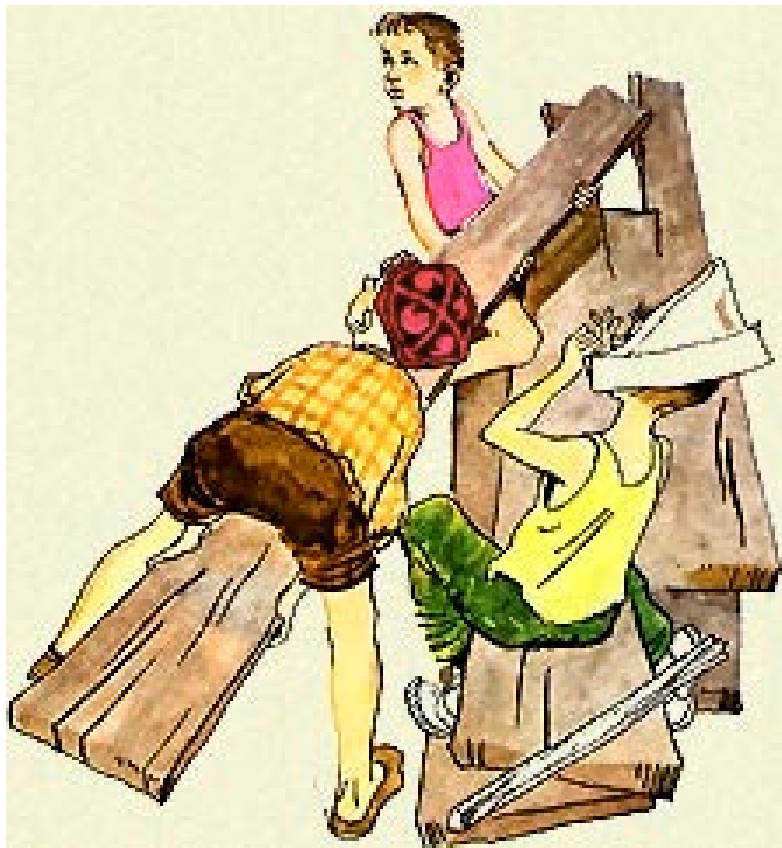
יעוף עלה, עוף
יעוף מזרחה ומערבה,
יעוף צפונה ודרומה,
יחזור אלינו,
ימלא את משאלתנו.

ואז תגידי מה היא משאלתך, והיא תתגשם.
ז'ניה הודתה לאישה הזקנה ויצאה דרך פשפש
הגינה, אלא שאז נזכרה כי היא תעתה בדרך. היא
רצתה לחזור ולבקש מהאישה שתוביל אותה
לשוטר, אך הגינה הקטנה והאישה הזקנה נעלמו.
מה לעשות?

ז'ניה התכוננה כבר לבכות שוב ואפילו התחילה
כבר לקנח את אפה, כשנזכרה בפרח הקסום
שבידה. תכף היא תראה האם הקסם, שהבטיחה
האישה, פועל באמת!
היא מהר הורידה את העלה הצהוב, זרקה אותו
באוויר ואמרה:

יעוף עלה, עוף
יעוף מזרחה ומערבה,
יעוף צפונה ודרומה,
יחזור אלינו,

אמא רק הסתכלה על ז'ניה בחומרה ובחשדנות
מה, ושלחה אותה לחצר, לשחק עם הילדים.
בחוץ שיחקו בנים, ודמו את עצמם לחוקרי הקוטב
הצפוני. הם ישבו על ערמת עצים ותקעו מקל בחול
לידם.

"אוכל לשחק
אתכם?" שאלה
ז'ניה.
"הה! מה פתאום!
אנו בקוטב
הצפוני. לא
לוקחים בנות
לקוטב הצפוני!"
"זה לא קוטב
צפוני. זו רק
ערמת עצים."
"אלה לא עצים,

אלא גושי קרח צפים. לכי מכאן כי הקרח עוד מעט
ייסדק."

"אז לא תתנו לי לשחק אתכם?"

שמונה! היא התחילה לספור אותם על אצבעותיה
ואז כמובן הצנצנת נפלה מהמדף ונשברה לעשרות
חתיכות.

"מה קרה, ילדתי?" קראה אמא מהמטבח "מה
שברת הפעם? אני מקווה שזו לא הצנצנת האהובה
שלי!"

"לא, לא, אמא. הכל בסדר" קראה ז'ניה. היא מהר
הורידה מהפרח את העלה האדום, זרקה באוויר
וקראה:

*עוף עלה, עוף
עוף מזרחה ומערבה,
עוף צפונה ודרומה,
יחזור אלינו,
ימלא את משאלתנו.*

"תעשה את צנצנת של אמא שלמה שוב!"
באותו רגע השברים התחילו לזוז זה אל
זה ולהתאים אחד לשני, וכשאמא יצאה
מהמטבח כדי לראות מה באמת קרה,
הצנצנת שלה ישבה שלמה על המדף,
כמו קודם!

נעלמה, הכל נעשה חשוך וקר.
ז'ניה מצאה את עצמה בקוטב
צפוני לגמרי לבדה, בשמלת קיץ
דקה ובסנדלים על רגליים יחפות.

והקור היה איום!

"אמא! אני קופאת!" היא בכתה,
אך דמעותיה הפכו לגלידי קרח
ותלויים היו מקצה אפה. ופתאום
הופיעו שבעה דובי קוטב שהלכו

מולה. כל אחד יותר מאיים

מהשני. כל אחד גדול מהשני.

ז'ניה נבהלה נורא. באצבעותיה הקפואות היא
תלשה את העלה הירוק מהפרח וקראה בקול רם:

עוף עלה, עוף

עוף מזרחה ומערבה,

עוף צפונה ודרומה,

יחזור אלינו,

ימלא את משאלתנו.

"תחזיר אותי לחצר ביתי מיד!"

ואמנם היא עמדה כבר בחצר והבנים צחקו ממנה.

"לא! לכי מכאן!"

"אתם חושבים שאיכפת לי? אוכל להגיע לקוטב
הצפוני בלעדיכם. אבל זה לא תהיה ערמת עצים
ישנים אלא הקוטב הצפוני ממש!" ז'ניה הלכה
לפינת החצר, הורידה מהפרח עלה כחול ואמרה:

עוף עלה, עוף

עוף מזרחה ומערבה,

עוף צפונה ודרומה,

יחזור אלינו,

ימלא את משאלתנו.

"קח אותי לקוטב צפוני!"

ומיד סביבה התחוללה סופת שלג איומה, השמש

היא הוציאה את פרח צבעי קשת מכיסה והורידה
את העלה הכתום,
זרקה אותו באוויר
ואמרה:

*יעוף עלה, עוף
יעוף מזרחה ומערבה,
יעוף צפונה ודרומה,
יחזור אלינו,
ימלא את משאלתנו.*

"תן לי את כל
הצעצועים שבעולם!"
ומיד התחילו להגיע
אליה צעצועים מכל
הצדדים. תחילה היו,
כמובן, בובות שמצמצו
בעיניים וקראו "אמא -
אמא" שוב ושוב. ז'ניה
נהנתה תחילה, אבל
מהר מאוד התאספו
לידה כל כך הרבה

"איפה קוטב צפוני שלך, חכמה?"
"כרגע הייתי שם."

"לא ראינו אותך, איך תוכיחי?"
"הנה יש לי עוד גליד קרח."

"זה לא גליד קרח. זה מה שנוזל לך מהאף,
טיפשה!"

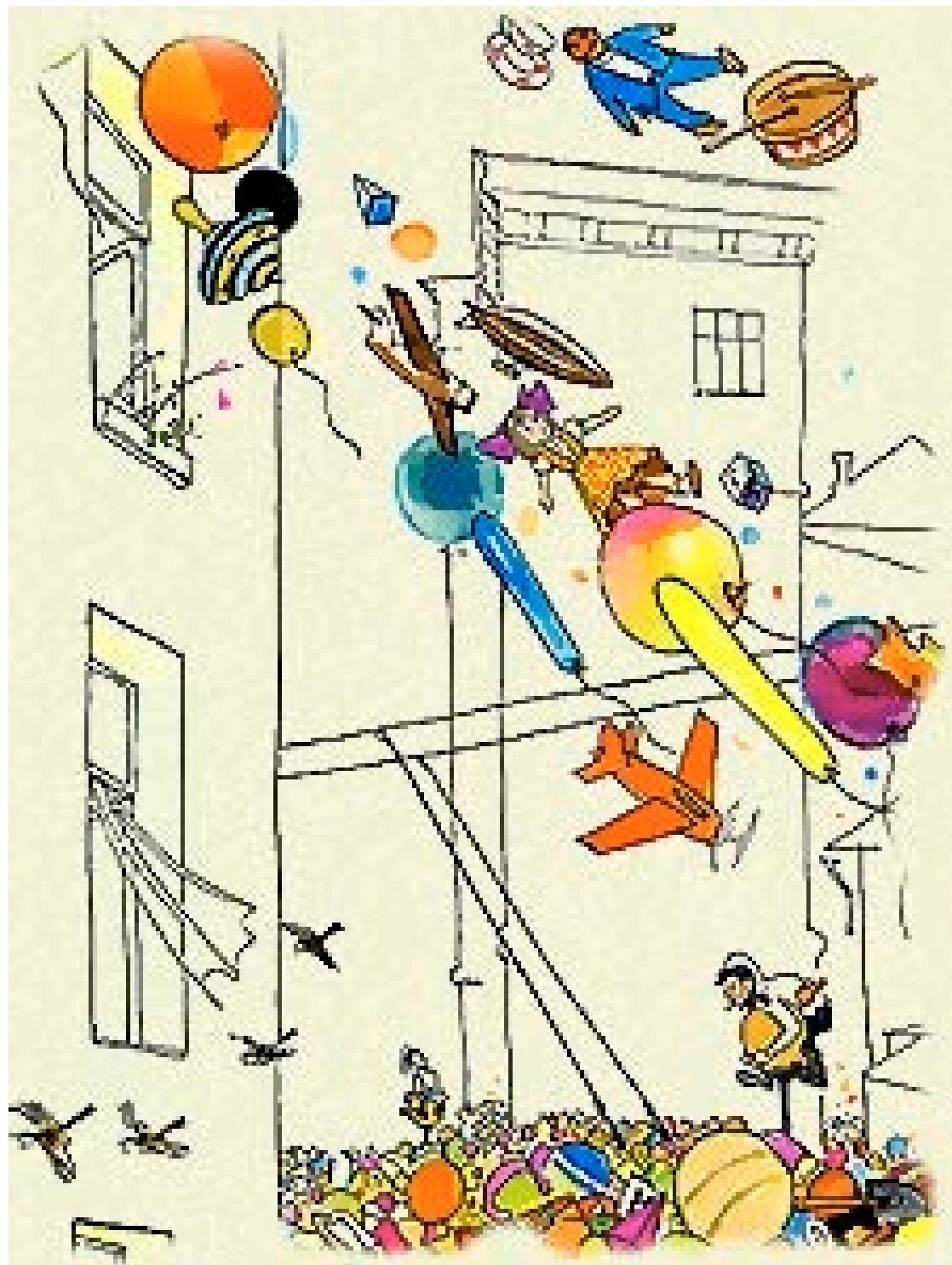
ז'ניה החליטה לא לשחק יותר עם הבנים אף פעם.

היא עברה לחצר
סמוכה, שם שיחקו
בנות.

אבל שם ראתה כי לכל
הבנות יש משחקים
וצעצועים שונים. לאחת
הייתה עגלת בובות,
לשניה כדור, לשלישית

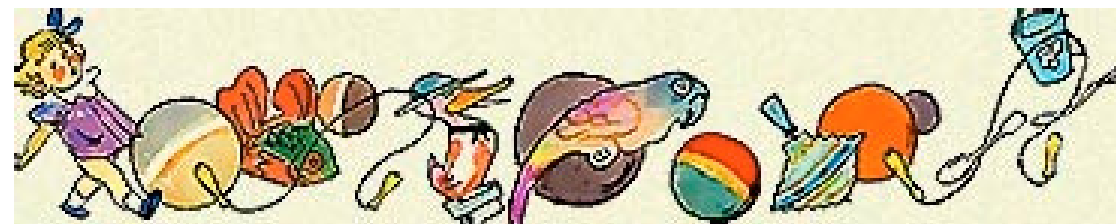
חבל קפיצה לרביעית תלת-אופן ולבת אחת הייתה
בובה מדברת גדולה עם כובע וזוג ערדליים. ז'ניה
הייתה אומללה. עיניה הפכו ירוקות כמו של חתול
מרוב קינאה. ואז חשבה
"כן! אני אראה להן למי יש צעצועים טובים ביותר."

בובות שהרחוב בו עמדה התמלא, ואחריו גם שתי השדרות הסמוכות ומחצית כיכר העיר. לא ניתן היה ללכת בלי לדרוך על בובות. לא ניתן היה לדבר כי מכל צד נשמע רק "אמא - אמא". תארו לעצמכם איזה רעש עשו מיליוני הבובות האלה. והיו שם רק בובות של מוסקבה. בובות מלנינגרד, קייאב, לבוב וערים אחרות עוד לא הספיקו להגיע. הן רצו

בדרכים של המדינה בצעקות רמות. ז'ניה התחילה לדאוג. וזו הייתה רק ההתחלה, כי אחרי הבובות באו כדורי גומי שהתגלגלו מעצמם. ואחריהם גולות, תלת-אופנים, מכוניות צעצוע,

טרקטורים. חבלי קפיצה התפתלו על הארץ כמו

נחשים ועצבנו את הבובות ואת הולכי הרגל.
מיליונים של מטוסים וגלשנים התעופפו באוויר.
מצנחי ניר ירדו משמיים כמו שלג ונתפסו בחוטי
חשמל וטלפון. כל התנועה בעיר נעצרה. שוטרי
תנועה טיפסו על עמודי הפנסים והיו חסרי אונים.
"די! די!" קראה ז'ניה "זה מספיק. אני לא רוצה
יותר צעצועים, רק התבדחתי. אני מפחדת.." אבל
מי ישמע? הצעצועים המשיכו לבוא. כל העיר
התמלאה בצעצועים. ז'ניה רצה למעלה במדרגות
והצעצועים רצו אחריה, היא רצה לחדר שלה
והצעצועים מילאו את החדר. ז'ניה טיפסה על הגג
ושם הורידה את העלה הסגול מהפרח, זרקה אותו

למעלה ואמרה מהר:

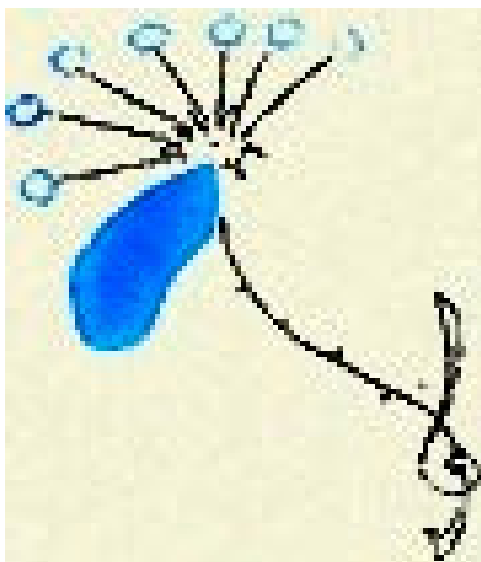
*עוף עלה, עוף
עוף מזרחה ומערבה,
עוף צפונה ודרומה,
יחזור אלינו,
ימלא את משאלתנו.*

"עשה שכל הצעצועים אלה יחזרו לחנויות."
ובאותו רגע הצעצועים נעלמו. ז'ניה הביטה על

הפרח וראתה שנשאר עליו רק עוד עלה כותרת
אחד.
"וי!" אמרה "ניצלתי כבר שישה עלים ולא נהייתי
בכלל. טוב, בפעם הבאה אהיה זהירה יותר."
היא הלכה ברחוב וחשבה "איזה משאלה אבקש
עכשיו? אולי קילו שוקולד? לא, הייתי מעדיפה קילו
סוכריות מנטה. לא, הייתי רוצה חצי קילו שוקולד
וחצי קילו מנטה, חבילת חלווה, שקית אגוזים ואולי
גם עוגית מסוכרת לאחי הקטן. אבל מה יהיה לי
מכל זה? אוכל את כל המתקים ולא יישאר כלום.

לא. אז מוטב לבקש

תלת-אופן. אבל לא, זה לא
טוב, כי אסע כמה פעמים
ואחר כך הבנים יסחבו לי
אותו. והם ירביצו לי אם לא
אתן להם לרכב עליו. אולי
אקנה לי כרטיס לקולנוע או
לקרקס. זה יהיה משעשע.
אבל אולי מוטב לבקש זוג
סנדלים חדש? זה יכול להיות נחמד. אבל מה

גדולה, עוד זוג סנדלים. לא, העיקר לא למהר."
זה מה שחשבה ז'ניה כשהלכה ברחוב. ופתאום
ראתה ילד נחמד שישב על ספסל. היו לו עיניים
כחולות והוא נראה עליז. הוא היה ממש נחמד, לא
כמו הבריונים מהחצר. ז'ניה החליטה להתיידד
אתו. היא ניגשה קרוב, כל כך קרוב שיכלה לראות
את פניה ואת צמותיה משתקפות בעיניו.
"שלום. מה שמך?" שאלה.
"וויטיה. ואיך קוראים לך?"
"ז'ניה, בוא לשחק בתופסת."
"אני לא יכול. אני צולע."
ואז ז'ניה ראתה שעל רגל אחת הוא נועל נעל
מכוערת עם סוליה עבה מאוד.
"כמה חבל!" אמרה "אתה מוצא חן בעיניי והייתי
רוצה לשחק אתך בתופסת."
"גם את מוצאת חן בעיניי והייתי רוצה לשחק אתך.
אבל אינני יכול. לא אוכל אף פעם. אני נכה לכל
החיים."
"אל תדבר שטויות וויטיה!" אמרה ז'ניה והוציאה
מכיס את פרח צבעי קשת. "הבט!"

היא בזהירות הורידה את העלה האחרון, עלה
תכלת, החזיקה רגע מול עיניה ואז פתחה את היד
ונתנה לעלה לעוף. והיא שרה בקול

שמח:

*יעוף עלה, עוף
יעוף מזרחה ומערבה,
יעוף צפונה ודרומה,
יחזור אלינו,
ימלא את משאלתנו.*

"תעשה את וויטיה שוב בריא."

ובאותו רגע וויטיה קם מהספסל והתחיל
לרוץ. והיא רצה אחריו ולא יכלה להשיג
אותו, והם שיחקו בתופסת כל היום.

